ద్రష్ట
కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్కమాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్.

అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం.

మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

దాదాపుగా యాభైమంది దాకా ఉన్నారు తురుష్కులు. కేకలు పెడుతూ, గుర్రాలను కాళ్ళతో తంతూ, కత్తులు తిప్పుతూ వేగంగా వస్తున్నారు.

గంగాధర శర్మకు ప్రపంచమంతా అదృశ్యమైపోయింది. అన్ని శబ్దాలు అణగిపోయాయి. అతడి ప్రపంచం మొత్తం పరుగెత్తి వస్తున్న తురుష్కులయ్యారు. అతడి చెవులలో వారి కేకలు ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి.

ఇప్పుడతనికి తన పక్కన పద్మిని ఉందన్న ఆలోచనలేదు. తాము ముగ్గురమే అన్న ఆలోచనలేదు.

ఎందుకో ఎపుడూ అనిపించనంత ప్రశాంతంగా ఉంది. ఎలాంటి ఆందోళన కలగటం లేదు.

కత్తి స్థిరంగా పట్టుకున్నాడు.

తురుష్కులు దగ్గరకు వచ్చేస్తున్నారు. వాళ్ళ ముఖాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. పెరిగిన గడ్డం, మీసాల వల్ల అదో రకమైన ఉన్మాదం, క్రౌర్యం వాళ్ళ ముఖాలలో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

హఠాత్తుగా గంగాధర శర్మకు అనిపించింది. *ప్రపంచంలో మనుషులు, రాక్షసులు, దేవతలు అంటూ వేర్వేరుగా ఉండరు. అందరూ ఒకటే. ఒకటే మనిషిలో మంచి ఉంటుంది. అది దైవత్వం. చెడు ఉంటుంది. అది రాక్షసత్వం.*

ఇప్పుడు తమని చంపటానికి పరుగిడుతూ వస్తున్న ఈ తురుష్కులకూ కుటుంబాలున్నాయి. తల్లీ తండ్రి ఉంటారు. భార్యా, పిల్లలుంటారు. వారిపై ప్రేమ ఉంటుంది. తమని హింసించి చంపి, ఆనందించే వీరు తమవారు మరణిస్తే శోకిస్తారు. కన్నీరు మున్నీరుగా విలపిస్తారు. కానీ ఇప్పుడు వీరు తమపై ఎలాంటి జాలి, కరుణ చూపించరు. ఎందుకని? ఇప్పుడు వీరు రాక్షసులు.

తాము వీరికి ఎలాంటి అపకారం చేయలేదు. అసలు వీళ్ళెవరో తమకు తెలియదు. అయినా వీరు తమపై దూసుకువస్తున్నారు. అందుకని ఇప్పుడు రాక్షసులు మిగతా సమయాల్లో వీరిలోని మానవత్వం, దైవత్వం బయటపడతాయి.

ఏమిటిదంతా? ఎందుకోసం?

తురుష్కులు దగ్గరకు వచ్చేశారు. అడ్డుగా ఉన్న వీరిని చూసి వారెవరూ గుర్రాల వేగాన్ని నిలుపు చేయలేదు.

'శంకరా... మనం రక్తసంబంధీకులం. నేను నీ అన్నను' అన్నాడతడు.

'అందుకే నిన్ను తురుష్కుడిని చేస్తున్నాను. ఇప్పుడూ మనం సోదరులమే' అన్నాడతడు వికటంగా నవ్వుతూ.

అతడిని లాక్కుపోయారు కొందరు తురుష్కులు. మిగతావారు ధనాల్ని మూటకట్టారు. అపుడు ఆ తురుష్కుడి దృష్టి పూజారిపై పడింది. వికటంగా నవ్వాడు.

'ఏం నాన్నా.. నన్ను బ్రతిమిలాడు. నిన్ను వదిలేస్తాను. నీ శివుడిని వదిలేస్తాను' అన్నాడు. ఆ పూజారి మంత్రాలు వల్లెవేస్తూనే ఉన్నాడు.

చూస్తున్న చంద్రశేఖరుడికి పరిస్థితి అర్థమవుతోంది. ప్రాణాలు పోతున్నపుడు పంతాలు పట్టుదలలు అనవసరం.

ఇంతలో హఠాత్తుగా మాధవుడు కత్తి తిప్పుతూ పూజారిని పట్టుకున్న తురుష్కుడి చెయ్యి నరికాడు. పిచ్చివాడిలా తురుష్కుల గుంపుపైకి దూకాడు 'హరహరమహాదేవ' అని అరుస్తూ.

✡ ✡ ✡

'మనం ముగ్గురం కలిసే ఉందాం. ఎట్టి పరిస్థితులలో విడిపోవద్దు' చెప్పింది పద్మిని.

ఊరు దగ్గర పడుతూంటే అక్కడ జరుగుతున్న మారణహోమం తెలుస్తోంది. ఊరు వదిలి పోని వారందరినీ ఒకచోట నుంచో బెట్టారు.

ప్రతి ఇంట్లోకి చొరబడుతున్నారు. విలువైన వస్తువులను దాస్తున్నారు. మిగతావాటన్నిటినీ ఓ చోట కుప్పలా పోసి తగలబెట్టేస్తున్నారు. అలా తగలబడుతున్న వాటిలో ప్రతి ఇంట్లో ఉండే గ్రంధాలు, శాస్త్రాలు, వంశవృక్షాలున్నాయి. ఇంటిని తవ్వి తవ్వి ధనాలు ఎక్కడయినా దాగి ఉన్నాయో వెతుకుతున్నారు. ఏమీ లేవని నిర్ధారించుకున్న తరువాత ఇళ్ళకి నిప్పుపెడుతున్నారు. ఒకటొకటిగా ఇళ్ళు తగలబడుతున్నాయి.

అక్కడ తగలబడుతున్నది ఊరు కాదు, తమ జీవితం అనిపిస్తోంది గంగాధరశర్మకు. అక్కడ పరుశురామునికి ప్రీతి అవుతున్నది తమ గతం మాత్రమేకాదు, తమ వర్తమానమూ, భవిష్యత్తూ ఆ నిప్పులో బూడిద అవుతున్నట్టు అనిపిస్తోంది.

✡✡✡

తురుష్కులు కేకలు పెడుతూ గదిలోకి ప్రవేశించగానే, ఆ హడావిడిలో వారిలో ఒకడై తాను బయటకు పారిపోవాలని చంద్రశేఖరుడి పథకం. అందుకే, రంధ్రం పడగానే పెద్ద ఎత్తున లోపలకు దూసుకు వచ్చే ధారలా లోపలకు వచ్చే ఘడియ కోసం ఎదురు చూడసాగాడు చంద్రశేఖరుడు. ఇది చాలా ప్రమాదంతో కూడకున్న పని. ఎవరికి ఏ అనుమానం వచ్చినా తన ప్రాణాలు పోతాయి. కానీ బ్రతకటానికి ఇది తప్ప మరో మార్గం లేదు. అయితే, చిత్రంగా, తలుపులు విరిగిన తురుష్కులు లోపలకు దూసుకురాలేదు. అందరూ బయటనే నిలబడ్డారు.

అర్ధమయింది చంద్రశేఖరుడికి వారికి లోపల ఎంతమంది విగ్రహాన్ని కాపాడుతూ ఉన్నారో తెలియదు. అందుకని లోపల వారు బయటకు పరుగెత్తుకు రావటం కోసం చూస్తున్నారు వారు.

అంతే పరిస్థితిలోనూ చంద్రశేఖరుడికి నవ్వు వచ్చింది.

ప్రతి వ్యక్తికీ ప్రాణ భయం. తన ప్రాణం పోతుందేమోనన్న భయం. కానీ ఎదుటి వాడి ప్రాణం తీయటానికి ఎలాంటి జంకు గొంకు లేదు పైగా అది ఒక ఆట. ఇలాంటి ప్రపంచంలో తన ప్రాణాలు తాను ఎలాగయినా రక్షించుకోవటంలో తప్పు లేదు‘ అనుకున్నాడు.

మరింత శిధిలాల చాటున నక్కాడు.

పొగ అణిగిపోయింది.

ఇపుడు బయట వారికి లోపల వారు కనిపిస్తున్నారు. లోపల వారికి బయట వారు కనిపిస్తున్నారు. వారికి కనబడకుండా నక్కాడు చంద్రశేఖరుడు.

చంద్రశేఖరుడు ఊహించినట్టు కాకుండా, జాగ్రత్తగా ముగ్గురు తురుష్కులు గదిలోకి అడుగుపెట్టారు.

వారి దృష్టి గదిని పరిశీలించింది.

వారికి శివలింగాన్ని అతుక్కున్న పూజారి, పక్కనే కత్తిపట్టుకుని నిలుచున్న మాధవుడు కనిపించారు.

వారి పెదవులపై వ్యంగ్యమైన నవ్వు కదిలింది.

‘మాతో పోరాడితే ఛస్తావు. కత్తిపడేసి లొంగిపో‘అన్నాడొకడు. గొంతు బొంగురుగా ఉంది. గర్భగుడిలో ఆ గొంతు భయంకరంగా ప్రతిధ్వనించింది.

గోడకు బల్లిలా కరచుకుని, దాదాపుగా నీడలలో ఒదిగి, అవకాశం కోసం ఎదురుచూడసాగాడు చంద్రశేఖరుడు.

ఆ ముగ్గురి చుట్టూ హేళనగా తిరుగుతున్నవారు, గంగాధర శర్మ హఠాత్తుగా తమపైకి దూకే సరికి ఒక్క క్షణం చెదిరారు. వారు ఊహించనిది అది.

అది గమనించిన ప్రహరసింహుడు వెంటనే కత్తి తిప్పుతూ వారిపైకి దూకాడు. మరోవైపు పద్మిని కాళీయమర్ధినిలా కత్తితో ఎదురుగా ఉన్న వాడితల నరికింది. క్షణంలో పరిస్థితి మారింది.

ఆగిన అయిదుగురు తురుష్కులు విగతజీవులైపడిపోయారు. వారి గుర్రాలు కకావికలై పరుగెత్తాయి.

గంగాధర శర్మ ఆశ్చర్యంగా తన కత్తికేసి చూసుకున్నాడు.

తురుష్కరక్తం ఎర్రగా ఉంది.

తాను మనుషులను చంపాడు. కానీ తనలో మార్పురాలేదు. తాను గంగాధర శర్మనే. కానీ ఏదో తెలియని ఉత్సాహం, ఉత్తేజం తనలో నిండుతున్నాయి. దాని వెనుకనే మెదడులో ఏదో స్తబ్దత అలుముకుంటోంది.

కత్తి తురుష్కుడి గుండెల్లో దిగబడుతున్నప్పుడూ ఏదో ఆవేశం ఆవరించింది. వాడు బాధతో గుర్రం మీద నుంచి క్రింద పడిపోతూంటే, విచిత్రంగా అనిపించింది. వాడి బాధ తనకు తెలియటం లేదు. కేవలం కత్తిపట్టిన చేయికి కత్తి బరువు తెలుస్తోంది. తాను మనిషికాదిప్పుడు. ఎదుటివాడి బాధను సానుభూతిగా అనుభవించలేడు తానిప్పుడు. ఎదుటివాడు బలహీనుడై, బాధతో క్రిందకు జారిపోతూంటే ఏదో ఆనందం, ఏదో రాక్షత్వం తనలో ప్రవేశిస్తోంది. ఉరకలు వేస్తోంది.

ఆ ఊపు, ఆ రాక్షసత్వంతో తాను మరో తురుష్కుడిని ఎదుర్కొన్నాడు. వాడు చెంగున దూకాడు. ఆ ఆశ్చర్యం లోంచి తురుష్కుల రక్తాలు తన ఖడ్గంపై కలసి పోయాయి. ఏది ఎవరి రక్తమో తెలియటం లేదు. రక్తం స్థాయిలో లేని భేదం మనిషి స్థాయిలో ఎలా వచ్చింది? గంగాధర శర్మ మనసులో ఏవేవో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. తాను హత్య చేశాడన్న భావనను అతడింకా జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాడు కానీ తాను హత్య చేసినట్టు ఎలా అవుతుంది? తాను చంపకపోతే వాళ్ళు తనని చంపి ఉండేవారు. తురుష్కుల దృష్టిలో తాను చేసింది హత్య. తన దృష్టిలో ఆత్మరక్షణ. అందరి రక్తాలు ఒకే రంగులో ఉన్నట్టు అందరి దృష్టి ఒకటే ఎపుడవుతుంది?

'గంగాధరా.. మనం మనంకాదిపుడు. ఆలోచనలకు సమయంలేదు. అటుచూడు' అంటూ ఊరివైపు చూసింది పద్మిని.

ఊరినుంచి పొగలు లేస్తున్నాయి. నల్లటి పొగలు ఆకాశాన్ని తాకి నల్లటి మబ్బులయిపోతున్నట్టున్నాయి.

'పద... మనవారిని రక్షిద్దాం' అంటూ ముందుకు దూకింది పద్మిని. తాము ముగ్గురు, ఊరిని రక్షించగలరా? ఇప్పటికే అది కాలిపోతోంది. అంతలో గంగాధర శర్మకు 'అమ్మ' గుర్తుకు వచ్చింది.

ఆడవాళ్ళను, పిల్లలను, ముసలివాళ్ళను ఊరివెలుపల గుహలలో దాక్కోమన్నారు. వారు అక్కడికి చేరారా? చేరేలోగా, తురుష్కులు దాడి చేరారా?

గంగాధర శర్మ నడక పరుగయింది. అతడి రక్తం కుతకుత ఉడకసాగింది.

✡ ✡ ✡

తురుష్కుల ప్రశ్నకు మాధవుడిలో చలనం లేదు. కత్తి పట్టుకుని అలాగే నిల్చున్నాడు. తురుష్కుడు అడుగు ముందుకు వేశాడు.

'అనవసరంగా ప్రాణాలు పోగొట్టుకోకు. అదీ ఈ జీవంలేని రాయికోసం. అది నిన్ను రక్షించలేదు. అర్ధమయిందా? చూడు' అంటూ, శివలింగాన్ని కరచుకుని ఉన్న పూజారి జుట్టు పట్టుకుని లాగాడు.

పూజారి బాధతో అరిచాడు. మంత్రాలు మరింత పెద్దగా చదవటం ఆరంభించాడు. అక్కడున్న తురుష్కులంతా నవ్వారు.

ఇంతలో బయట ఏదో కలకలం వినిపించింది.

చంద్రశేఖరుడు జాగ్రత్తగా చూశాడు.

ఎవరో, ఊరిపెద్దలా ఉన్నాడు, తురుష్కుల నాయకుడి ముందు వంగి నిలబడ్డాడు. 'మీరు శివలింగాన్ని ఏమీ చేయకండి. మీకు ధనరాశులిస్తాను' అన్నాడు.

తురుష్క నాయకుడు నవ్వాడు.

'ఏవీ ధనరాశులు చూపించు.' అన్నాడు.

ఆ వచ్చినాయన తన భుజం మీద ఉన్న మూటను దింపి, ఆ తురుష్కుడి ముందు పోశాడు. దాన్లోంచి మణులు, మాణిక్యాలు దొర్లాయి. కళ్ళు జిగేల్‌మన్నాయి.

అందరూ గుమికూడారు.

చంద్రశేఖరుడు నెమ్మదిగా, పాకుతూ వచ్చాడు.

'ఇంతేనా? మీ దేవుడి విలువ ఇంతేనా?' అడిగాడు తురుష్కుడు వ్యంగ్యంగా. తలవంచుకున్నాడామనిషి.

'ఈ గోడలు విరగ్గొడితే, నువ్వు నా ముందుంచిన ధనం కన్నా ఎక్కువ దొరుకుతుంది. అంటూ దూరం నుంచే విగ్రహాన్ని పరీక్షగా చూసి నవ్వాడు. 'ఆ మూడో కన్ను చూశావా? ఆ మూడో కన్నుకి పొదిగిన విలువైన రత్నాలు చూశావా? వాటి విలువెంత?' అడిగాడు. అతడు మాట్లాడలేదు.

'వ్యాపారంలో లాభం ఉండాలి. ఈ గుడిగోడలు, విగ్రహాలపై ఉన్న మణులు అన్నిటికన్నా ఎక్కువ విలువైన ధనం ఇస్తే, నీ దేవుడిని వదిలేస్తాను' అన్నాడు.

అంతా చూస్తున్న చంద్రశేఖరుడికి తురుష్కుడి మాటలు నచ్చాయి.

'విజయం వీరభోజ్యం' అన్నారు. ఇక్కడ తురుష్కులు గెలిచారు. ఇదంతా వారి ఆధిపత్యం క్రిందకు వస్తుంది. వారికి ఈ దైవం మీద నమ్మకం లేదు. తమకది శివలింగం. వారికది నల్లటి రాయి. అలాంటపుడు వారిని బ్రతిమిలాడి లాభంలేదు. పోరాడి గెలవాలి లేదా, ఓటమి ఒప్పుకుని పక్కకు తొలగాలి.

అతడు నోరు విప్పాడు. 'శంకరా ... ఆ గతంలో పేరు శంకరుడని నాకు తెలుసు. నీ మంచితనాన్ని అభ్యర్ధిస్తున్నాను. శివలింగాన్ని వదిలెయ్యి' అభ్యర్ధించాడతడు. చంద్రశేఖరుడికి అర్ధమయింది.

ఈ శంకరుడు తురుష్కుడయ్యాడు. అతడికి ఊరిపై ఏదో కోపమో, కక్షనో ఉండి ఉంటుంది. అందుకని తురుష్కులను గుడిలో దొరికే ధనం గురించి ఊరించి, ఇటు పట్టుకు వచ్చి ఉంటాడు.

తురుష్కుడు నవ్వాడు పెద్దగా. 'శంకరుడినే వదిలేశాను. ఇక శివలింగాన్ని వదులుతానా?' అంటూ తన అనుచరులకు సైగ చేశాడు.

వాళ్ళు అతడిని పట్టుకున్నారు.

'ఆ రోజు నేనెంత బ్రతిమిలాడాను నన్ను శుద్ధిచేసి స్వీకరించమని. అంటు శౌంఠు శాస్త్రం అంటూ నన్ను తరిమేశారు. ఇపుడు అవేవీ నిన్ను రక్షించలేవు. వీడినోట్లో గోమాంసం కుక్కి, సున్తీ చేసి వదిలేయండి. ఏం చేస్తాడో చూద్దాం' అన్నాడు.

అన్ని ముంచుకుంటూ వచ్చి ప్రళయ తరంగం దారిలో ఉన్న గడ్డిపోచను చూసి వాళ్ళు ఈ ముగ్గురి వైపు చూస్తున్నారు. వాళ్ళందరి మనుషులలో హేళనతో కూడిన నవ్వు ఉంది.

దగ్గరకు వస్తూండగానే వాళ్ళలో నాయకుడిలాంటివాడు అరిచాడు. 'అందరూ ఇక్కడ ఆగాల్సిన అవసరం లేదు. అయిదుగురు చాలు' అంటూ అరిచి తన గుర్రం ముందుకు దూకించాడు. వీళ్ళ వైపు చూడకుండా ముందుకు సాగిపోయారు.

పోతూ పోతూ వీరిని దాటేటప్పుడు కత్తి విసిరారు.

తన ప్రమేయం లేకుండా గంగాధర శర్మ కత్తి, అతడి ప్రహారాన్ని అడ్డుకుంది. వాళ్ళు దాటుతూండగానే కొందరు ఈ ముగ్గురిని చుట్టుముట్టారు. గుర్రాలతో వీళ్ళ చుట్టూ తిరగసాగారు.

వాళ్ళందరి దృష్టి పద్మినిపై ఉంది. మిగతా ఇద్దరినీ పట్టించుకోవటం లేదు వాళ్ళు. అంటే, వాళ్ళు విజయం సాధించినట్టే అనుకుంటున్నారన్నమాట.

గంగాధర శర్మకు వెర్రి ఆవేశం వచ్చింది. ముందు వెనక ఆలోచించలేదు. వాళ్ళు పద్మిని వైపు అలా చూస్తుంటే గంగాధరశర్మ భరించలేకపోయాడు. గట్టిగా అరుస్తూ ముందుకు దూకాడు.

✡✡✡

తలుపు కూలుతుండగానే, చంద్రశేఖరుడు జాగ్రత్తపడ్డాడు. తలుపుకు దూరంగా జరిగాడు.

మాధవుడు కత్తిని గట్టిగా పట్టుకుని నుంచున్నాడు. పూజారి శివలింగాన్ని గట్టిగా పట్టుకుని నుంచున్నాడు.

పూజారి శివలింగాన్ని గట్టిగా కౌగలించుకుని మంత్రాలు గబగబా వల్లెవేస్తున్నాడు. 'ప్రాణం లేని ఆ రాయి, లేని మూడో కన్ను తెరిచి, శత్రువులందరినీ భస్మం చేసేస్తుంది ఇంకా నమ్ముతున్నట్టున్నాడా అమాయక పూజారి' అనుకున్నాడు చంద్రశేఖరుడు. తలుపు బద్దలవగానే ఆ గదంతా దుమ్ము ధూళితో నిండిపోయింది. బద్దలయిన ఒక్క ఘడియవేపు ఆ ప్రాంతమంతా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. అంతే, ఆ తరువాత అరుపుల హోరుతో ఆ ప్రాంతమంతా దద్దరిల్లింది. చంద్రశేఖరుడు సరైన సమయం కోసం పొంచి ఉన్నాడు.

✡✡✡

ఇదే సరైన సమయం అని గ్రహించాడు చంద్రశేఖరుడు.

మాధవుడు పిచ్చివాడిలా పోరాడుతున్నాడు. తురుష్కుల దృష్టి చెదరి ఉన్న సమయంలో దాడి చేశాడు. దాంతో వారు బెదిరారు. అంతలోనే అయిదారుగురిని కత్తికి ఎరవేశాడు. మిగతా వారిపై విరుచుకు పడుతున్నాడు.

నిజానికి, చంద్రశేఖరుడు, మాధవుడికి సహాయంగా వెళ్ళవచ్చు. కానీ, మాధవుడి పోరాటం ఎంతోసేపు సాగదని చంద్రశేఖరుడికి తెలుసు. ఇప్పుడు పోరాటంలో దూకటం ఆత్మహత్య సదృశమే. కానీ, పారిపోవటానికి ఇదే అనువైన సమయం. అంతా గందరగోళంలా ఉంది.

చంద్రశేఖరుడు కదిలాడు. గోడ అంచులను, నీడలను నెమ్మదిగా గోడకయిన రంధ్రంలోంచి బయటకు పోయాడు.

అంతా హడావుడిగా ఉంది.

మాధవుడికి తోడుగా ఎవరో వచ్చినట్టున్నారు. ఇద్దరు ముగ్గురు తురుష్కులతో పోరాడుతున్నారు.

ఎవరూ తనను గమనించటం లేదు. ఇదే అదనుగా, ఒక్క ఉదుటున లేచి పరుగెత్తబోయాడు చంద్రశేఖరుడు. కానీ ఎవరిదో ఉక్కు పిడికిలి అతడి హస్తాన్ని పట్టుకుంది.

కదలలేకపోయాడు చంద్రశేఖరుడు.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

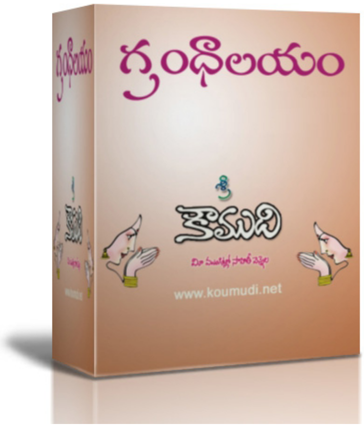

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం

కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి

Click here to go to KOUMUDI Library

Click here to share your comments on this serial